

Jak jsem „venčila“ Rasputina

Je to tak dva roky, co Katka potřebovala někoho na venčení, že odlétá na pár dní do Anglie. Já jako správná kamarádka, a taky proto, že Rasputina žeru a taky proto, že jsem s ním chtěla machrovat po Juliánově, jsem jí navrhla, že klidně jí ho budu venčit. Katka se tak na mě vyděšeně koukla, že jako fakt? A já: „No dovol, to snad zvládnu, ne?“

V té době jsem byla skoro denně v posilce, týdně jsem naběhala i 100 kilometrů, plus jízda na koni, venčení našeho psa, tak jakej problém. A tak jsem dostala instrukce, že lépe mu dát obojek a kdyby utekl, tak i elektrický, taky náhubek a nebrat ho na flexi vodítko, ale normální atd. Vše jsem odkývala a v duchu jsem si říkala, dělá ze mě debila, mám přece staforda, tak mám zkušenosti.

Den první: Ráno jsem natěšená oblékla běžeckou soupravu, vyvenčila našeho psa (3 kilometry), seběhla jsem z kopce (1 kilometr) ke Katce a po bouřlivém přivítání jsem Rasputina začala chystat na venčení. Rada Katky „neber si na něj flexi vodítko“ mně přišla směšná, náš pes se na něm přece venčí pořád. Rada „vem si i elektriku“ – no to už vůbec ne, co kdybych